

Három József

**A Smaragdzöld
Fény**

Prológus

A csillagok között...

Shanaar, a császár a vár bástyájának legtetején üldögélt és smaragdzöld hullószemeit a sziporkázó csillagokra emelte. Az égbolt csillagképeit fürkészte és bizakodott. Most az egyszer sikerülhet neki az, amit eddig még a Birodalom legbölcsebb főpapjai sem tudtak elérni. Pikkelyes, zöld mancsával mágikus füveket szórt a lángok közé a máglyába, ami közvetlenül a lába előtt égett az egyik szabálytalan, faragott kőköckán.

A tűz hevesen felszikkasztott, édeskés tömjén- és levendulaillat áradt szét a narancsos lángokból. Shanaar lassan behunyta hullószemeit és mélyen belelegezte a rejtelmes illatfelhőt. A tüzet okádó sárkánygyí-kokhoz, a bolygó rabságba taszított istenének fiaihoz fohászkodott egy ősi ima szerint, aminek a szövegét ma már rajta kívül nem sokan ismerték. Azt kérte tőlük, hogy jöjjenek el és küldjék el seregeiket, akik majd úrrá lesznek a káoszon, visszaverve a birodalmat elözönlő démonok rettenetes hadait.

Egy csiszolt smaragd függött Shanaar nyakában, s amikor az uralkodó belekezdett az imájába, a drágakő belsejében halvány fény gyúlt, s hamarosan az egész kő felragyogott. Shanaar karmos mancsaiba szorította a zölden világító ékkövet – várt és reménykedett. Ha imája most sem talál meghallgatásra, akkor talán már sohasem fog – az uralkodó tudta ezt jól. Hosszú ideje ma éjjel volt a legkedvezőbb a csillagok együttállása. Felnézett a sziporkázó égboltra. A távolban becsapódott a feje felett egy meteor, hófehér szikrafelhőt

hagyva maga mögött, amikor szétrobbant a légkörben. Shanaar üzenetét elnyelte a végtelen, pulzáló világűr.

A lobogó máglya tüze lassacskán elhamvadt. Shanaar még nézte egy darabig a vörösen izzó parazsat, és tekintetével követte a távolba szálló és ott eloszló szürkéskék füstfelhőket. Nem is sejtette, hogy imája valahol a távolban meghallgatásra talált.

I. A Csillagiény Misszió

A csillagok között...

1.

Az ügyeletes médium lótoszülésben ült a puha, bolyhos, szintetikus szőnyegen. Kinyitotta a szemét és kissé zavarban volt. Gondolkodott egy darabig, majd odaszólt a társának.

– Az előbb mintha... láttam volna valamit!

– Micsodát? – kérdezte a társa, miközben letette a kezéből a műanyag poharat, amiből az előbb még a szintetikus kávéját szűrte.

– Nem tudom. Az egész olyan *ködös* volt. Töredékes. Csak egy dologban vagyok teljesen biztos: ezúttal segélykérést fogtam be.

– Biztos vagy benne? A múltkori tévedésed egy kisebb vagyonaiba került nekünk.

– Nem nekünk. A cégnek.

– Itt az anyag a lemezen. Futtasd le.

– Rendben – szólt a társa kelletlenül. A lemez alig volt nagyobb, mint egy bélyeg. Becsúszta a számítógépbe.

– Mit látsz?

– A kávéfoltot az asztalon.

– Úgy értem, a monitoron.

– Még tart az elemzés. Hamarosan jön a váltás. Jó lenne, ha addig elkészülnénk. Nagyon remélem, ezúttal nem tévedtél.

– S most? Most látsz valamit?

– Az agyhullámaidat. Csak éppen a rendszert nem látja benne a program. Nem mintha sokat számítana, de egyelőre én sem.

– Talán túl gyenge a jel. Töredezett.

– Talán. Vagy a fantáziád élénk.

– Nekünk nincs olyanunk, tudhatnád. Genetikailag kiiktatták.

– Viccnek szántam.

– A humorérzékünket is kiiktatták.

– Még jó, hogy a káromkodást nem.

– Idő kérdése – fürkészte a társa a monitort. – Valami jel az biztosan van. Csak rendszert nem lát benne a gép. De a magát a jelet már felismerte. Kezdetnek nem rossz.

– Biztos vagyok abban, hogy segélykérést fogtam be. Nem is segélykérést. Inkább egy *imát*.

– Én meg abban vagyok biztos, hogy pocskék ez a kávé. De ez lényegtelen. Szóval segélykérés. Vagy ima. Honnan jött?

– Sejtelmem sincs. Mintha nem ember lett volna az üzenet küldője. Értelmes lény volt, az biztos, de nem ember.

– Az ember nem értelmes lény. Másrészt alig van már belőlük, azok is csak itt-ott fellelhetőek. Tudod jól, kiháló faj. Ám jó, legyen. Add ide a csillagtérképet. Megpróbálom az üzenet forrását megkeresni.

– Rendben. Lássuk hát.

Az ügyeletes újból lehunyta a szemét és ujját lassan végighúzta a térképen.

– Nos?

– Azt hiszem, megtaláltam. Innen jött.

A társával egy pár másodpercig meredten néztek a térképre, majd egymásra.

– Biztos, hogy innen jött?

– Egészen biztos.

– Azt hiszem, törölni kellene az anyagot. Felejtjük el. Jobb ez így.

– Szólni kellene a főnöknek. Mégiscsak ez a szabályos.